

[Svend Auken]

nogen sinde komme en god idé fra statsministeren, vil jeg med glæde overtage den. Det er nemlig en rigtig tanke, at vi i indretningen af den offentlige sektor sikrer borgerne bestemte rettigheder. Noget af det værste ved disse ubestemte ventetider er, at man aldrig rigtig ved, hvornår man rent faktisk kan få sit barn passet, hvornår man kan komme på plejehjem, hvornår man kan få behandlet sin alvorlige sygdom.

Der er i øvrigt den særlige baggrund i England for begrebet borgernes rettigheder, at grunden til, at den borgerlige regering har måttet tage det op, har været den enorme retsikkerhed, der er kommet efter de mange og ofte ukloge privatiseringer, der er gennemført i det engelske samfund. Men selve ideen er rigtig, og jeg synes, det er godt, at debatten i dag har vist, at der er konstateret et nok så bredt flertal i Folketinget for at arbejde med tanken om at gennemføre borgernes rettigheder.

Må jeg også udtrykke tilfredshed med, at der i dag blev konstateret et klart flertal i Folketinget mod nedskæringerne på dagpengområdet, mod en finansieringsreform, der forudsætter tvangsindmeldelse af selvstændige og lønmodtagere i a-kasserne, og mod tanken om større a-kassekontingenter. Det var godt.

Jeg har også fornemmet, at der er et klart flertal her i Tinget for at forhindre en række af de alvorlige sociale nedskæringer, der er indeholdt i finanslovsforslaget, men når det drejer sig om forslagene i forhold til pensionisterne, efterlønsmodtagerne, savner vi stadig klare meldinger, som gør, at vi kan sige, at der også er et flertal imod.

Statsministeren gjorde meget ud af den formelle betragtning med hensyn til finansloven, hvem der stemmer for, og hvem der stemmer imod. Jeg deler hans vurdering af, at det vil være en fordel, at der er et bredt flertal i Folketinget bag landets finanslov, men jeg lægger nok så megen vægt på indholdet af den finanslov, vi til sin tid gerne skulle være enige om, og der er tre ting, der efter min mening skal rettes i finansloven, og som der burde være flertal for herinde. Det ene har jeg nævnt, det er nedskæringerne over for en række i forvejen udsatte grupper.

Det andet er dette at skabe flere arbejdspladser. Jeg tror, der er enighed om, at finansloven fører til en reduktion i beskæftigelsen på

op imod 10.000 – 20.000 inden for den offentlige sektor, 7.000 inden for byggeriet og nedskæringer i kraft af den alvorlige reduktion på erhvervsområdet. Det er den modsatte vej, vi skal gå, der skal skabes flere arbejdspladser, helst i den private sektor, men der er jo også fornuftige arbejdspladser inden for den offentlige sektor: børnepasning, omsorg for ældre osv.

Det tredje, som er vigtigt at få sagt, er, at underskuddet skal ned fra de nuværende 30 mia. kr. Statsministeren glædede sig over, at skattetrykket var faldet. Jamen det er det jo kun i kraft af, at statsunderskuddet er steget, statsunderskuddet er faktisk vokset mere, end skatterne er faldet, og hvis jeg må gøre en enkelt bemærkning til statsministerens videre overvejelse, kommer man altså ikke uden om også at se på indtægtssiden, når man har et stort underskud. Kommunerne kan ikke tillade sig at køre med underskud år efter år, de er også nødt til at se på indtægterne. Og derfor er det letsindigt – jeg tror, det var hr. Arne Melchior, der var inde på det tidligere – at blive ved at lefle for opinionen ved at love skattelettelser, før man har råd til det. Vi vil gerne være med til skattelettelser, men det skal være, når pengene er der, og ikke før.

Og så frem til det, der virkelig skiller – og jeg synes, det er værd at få det understreget – det er synet på arbejdsløsheden. Er det bare, som statsministeren fremstiller det, et uundgåeligt resultat af et sammenfald af uheldige omstændigheder, eller er det, fordi man simpelt hen ikke har givet arbejdsløshedsbekæmpelsen den tilstrækkelige vægt? Jeg har fremlagt en lang række forslag, der hjælper på arbejdsløsheden, som vi kan gøre noget ved. På tirsdag mødes vi igen her i Folketinget for at diskutere arbejdsløshedsproblemerne, og da har vi mulighed for at høre, om det trods alt ikke er muligt at skabe et flertal herinde for en politik, der ikke øger arbejdsløsheden, men bringer arbejdsløsheden ned.

Og det fører mig frem til min sidste bemærkning omkring det parlamentariske samarbejde. Statsministeren har opfattet det rigtigt, når han konstaterer, at Socialdemokratiet nu – og jeg vil gerne sige som hidtil – er interesseret i at præge så mange beslutninger som overhovedet muligt. Jeg tror ikke, man kan nævne noget andet land i Europa, hvor oppositionen har væ-